

# HOE ECHT TE LEVEN?

## KLEINE ZIELEN

★★★★☆

**WAT:** toneel

**WIE:** Toneelgroep Amsterdam

**SPEL:** o.a. Chris Nietvelt, Hans Kesting

**INFO:** tga.nl

Het zijn levende doden die ronddwalen in *Kleine zielen*. Behoeftige individuen die houvast bij elkaar zoeken, maar niet vinden. Het zijn opgebrande kaarsjes, waarvan het vlammetje nog net hoopvol flikkert.

De Couperus-trilogie van Ivo van Hove komt hiermee, na *De Stille Kracht* en *De dingen die voorbijgaan*, ten einde. Er wordt in deze nogal rigoureuze bewerking van *De boeken der kleine zielen* ingezoomd op Constance (Chris Nietvelt) en haar familie. Zij vraagt zich af of zij ooit echt heeft geleefd. Haar huwelijk stelt niets voor en ze strijdt met haar man om de aandacht van hun zoon Addy (Robert de Hoog). Deze torst als arts niet alleen het leed van zijn patiënten, maar dat van zijn hele familie. Zoals dat van zijn gegriefde nicht Marietje (mooie rol van Hélène Devos), die wordt geplaagd door herinneringen aan haar dode vader. Zijn vrouw, de levenslustige, volkse Mathilde (sterke, fysieke rol van Maria Kraakman), is letterlijk en figuurlijk een buitenstaander.

*Kleine zielen* biedt een haast poëtische goedstoestand waar je dankzij het zeer overtuigende spel van deze groep acteurs, de muziek van Harry de Wit en het decor van Jan Versweyveld, heerlijk in kunt onderdompelen. Soms balanceert het op het randje van het pathetische, maar het blijft steeds net ingetogen genoeg. De eindmonoloog van de grootmoeder (Frieda Pittoors) probeert helaas iets te nadrukkelijk een link naar het heden te maken. Dat voelt als een

kunstgreep. Die blik op de toekomst schuilt namelijk al in de personages zelf. Hoop gloort wanneer Marietje zich eindelijk durft los te maken van haar familie. Esther Kleuver



Marietje (Hélène Devos) heeft het zwaar. FOTO JAN VERSWEYVELD